

ΙΣΟΖΗΜΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ R. M. AYRES

ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΟΥΝ!...

Τζωρς...—τι συμπίκνεις, αλήθεια, νάχουν κι' οι δυο τό ίδιο δυναμα—και τά μάτια της τότε γέμιζαν δάκρυα...

... "Ω! ήταν φοβερό τό πάθωμα της άτυχης τηλεφωνήτριας!

Επτά δλόκληρα χρόνια άγαπούσε τόν Τζωρς, ένα πρόσχαρο, καλό κι' έργατικό παλληκάρι και ή φτωχή νέα περίμενε με λαχτάρα την εύτυχισμένη μέρα του γάμου τους. Όστόσο, τελευταία, ενό ό Τζωρς είχε προβιθασθή κι' ενό ό Ικανοποιητικός μισθός του θα τούς επέτρεπε ν' άνοιξουν σπίτι δικό τους... ξζαφνα ό άγαπημένος της έμπλεξε και ξελογιάστηκε με μιá άλλη, "Άχ! ατή ή άλλη!" Η τηλεφωνήτρια είχε παρανομήσει και την ειδη μιá μέρα... Ναι, δεν ύπήρχε άμφιβολία πώς ήταν ώμορφο κορίτσι... πιο ώμορφη απ' αυτήν και... πιο νέα! Η άτυχη τηλεφωνήτρια είχε θυσίασει σέ μάταιες έλπίδες τά καλύτερα χρόνια της ζωής της...

Την ήμέρα που ό Τζωρς της ώμολόγησε πώς άγαπούσε μιάν άλλη και ντροπισμένος της ζήτησε συγγνώμη για την άπιστία του, εκείνη δεν μπόρεσε ούτε καν νά απαντήσει, τόσο ήταν ταραγμένη!... Μά τή νύχτα δεν μπόρεσε νά κοιμηθή καθόλου. Στρισογυριζε άδιάκοπα στό κρεβάτι της και, όταν, την άλλη μέρα, πήγε, όπως πάντοτε, στό γραφείο όπου εργαζότανε, οι συναδέλφοι της δεν τόλμησαν νά τή ρωτήσουν τί είχε... Είχαν καταλάβει...

Κάθε πρωί, λοιπόν, σέ μιá ώρισιμένη ώρα, ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε την τηλεφωνική συνομιλία του κ. Τζωρς Ντάνμαρ με την μίς Λένι Γκρέισακ. Στην αρχή, ό Τζωρς και ή

δπου ό ξενοδόχος, ό κ. Ρουλιέ, ήταν πολύ διακριτικός κι' έκανε πώς δεν έβλεπε όταν οι δυο νεοί φιλιόντουσαν!...

Κάθε βράδυ, στις όχτώ, ή τηλεφωνήτρια τελείωνε τή δουλειά της. "Εκείνο τό βράδυ, έβρεχε κι' έκανε πολύ κρύο. Παρά τή συνήθειά της, ή τηλεφωνήτρια άποφάσισε νά δειπνήση στό Σόχο, στό μικρό εκείνο έστιατόριο, όπου δεν υπάρχει έννοχλητική μουσική καί του όποιου ό διευθυντής, ό κ. Ρουλιέ, είχε τόσο διακριτικός, όταν ένα έρωτευμένο ζευγάρι φιλιέται σέ μιá άπόμωρη γωνία..."

Ξεπασιασμένη, ή νέα πήκε στη θερμή αίθουσα, διάλεξε τό τραπεζάκι πού ήθελε και παράγγειλε τό λιτό δείπνο της. "Από κει πού καθόταν, ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε τό έρωτευμένο ζευγάρι πού καθόταν στό διπλανό τραπέζι. "Ασφαλώς αυτό θ' ήταν! Τί χαριτωμένοι πού φαινόντουσαν και πόσο ταιριασμένοι!

"Ω! άς τελείωνε καλά τό ειδύλλιο τους, κι' άς μπορούσα νά τους βοηθήσω! — σκέφθηκε ή νέα καθώς θυμήθηκε με πόνο τή δική της άπογοήτευση.

Μά την άλλη μέρα, στό τηλέφωνο, με λύπη άκούσε τή θυμική φωνή του Τζωρς, ό όποιος έλεγε στή Λένι:

"Άγάπη μου! Είμαι τόσο δυστυχής! Έκανα ό,τι μπόρεσα, μά ή γυναίκα μου δεν έννοει νά μου δώση τό διαζύγιο!

"Από τότε πέρασαν πολλές μέρες, χωρίς οι δυο έρωτευμένοι νά μιλήσουν στό τηλέφωνο. "Η τηλεφωνήτρια ήταν άπελπισμένη και θαρρούσε πώς ξαναζούσε τις τραγικές ώρες της δικής της άτυχίας. Καί όταν μετά δύο εβδομάδες άκούσε πάλι τή φωνή του Τζωρς, ή καρδιά της άρχισε νά χτυπά δυνατά. Γρήγορα έδωσε τόν αριθμό καί με λαχτάρα περίμενε ν' άκούση τί θα έλεγε.

"Ό Τζωρς ειπε πώς ή γυναίκα του είχε κληρονομήσει κάποιο θείο της, πώς τώρα ήταν πλούσια, έδινε τό διαζύγιο καί έφευγε για μακρυνό ταξείδι.

"Όστε ;... είσαι έλεύθερος, Τζωρς ; — φώναξε ή Λένι με φωνή πού έτρεμε από συγκίνησι και χαρά.

"Ναι, αγάπη μου, και θέλω νά σε ίδω!... Νά πάσ' ό διάβολος τό τηλέφωνο!.. Θέλω νά σε φιλήσω!...

"Σσσο! Σδωπα, Τζωρς! Σ' άκούν!

"Τί με μέλλει! "Αφού σ' άγαπάω!" Η καρδιά της τηλεφωνήτριας πετούσε από χαρά. Μετά μιá βδομάδα, ό Τζωρς πήρε τή Λένι στό τηλέφωνο και, γελώντας, της διηγήθηκε πώς ή γυναίκα του ζητούσε νά συμφοιωθή μαζί του, με τή δικαιολογία πώς τώρα είχε άφθονα χρήματα και δεν θα τόν γκρινιάζε πεία.

"Τζωρς! — άποκρίθηκε ή Λένι, με άλλωιωμένη φωνή, — μήπως... θέλεις... νά συμπυλιωθώς ;... "Ισως άργότερα μετανοήσεις!... Δεν θέλω νά γίνω αίτία...νά...!

"Η φωνή της νέας κόπηκε ξαφνικά κι' ένας λυγμός άκούστηκε. "Η τηλεφωνήτρια δεν στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. Πέταξε τό ακουστικό καί έξασεσε σέ κλάμματα. Μιά συνάδελφος της, προσπάθησε νά την παρηγορήσει, νομίζοντας πώς εκκλαίει για τόν δικό της Τζωρς.

"Αφσή με, — ειπε ή τηλεφωνήτρια—δεν ξέρεις... δεν μπορείς νά καταλάβής!

Δυό μέρες κατόπι, μιá γυναίκαειρα στριγγή φωνή ζητούσε επίμονα τόν αριθμό του Τζωρς. "Η τηλεφωνήτρια ύποψιάστηκε πώς θ' ήταν ή γυναίκα του Τζωρς. Για μιá στιγμή στάθηκε άναποφάσιστη καί κατόπι ειπε άπότομα:

"Δεν άπαντούν!

Νευροισαμένη, ή φωνή έξακολουθούσε : "Δεσποινίς, είναι άνάγκη! Έπιμεινατε! Πρέπει!... Είναι άπόλυτος άνάγκη!... Δεν άπαντούν!

Μά εκείνη πού τηλεφωνούσε δεν κατάλαβε, φαίνεται, τί της έλεγε ή τηλεφωνήτρια και άρχισε νά λήη:

"Τζωρς! πού είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Άκουσε! Δεν μπορώ νά φύγω! Θέλεις νά δοκιμάσουμε νά συμφυλιωθούμε ;... Τζωρς, γιατί δεν άπαντάς ;.

"Δεν άπαντούν!"—ειπε τή τρίτη φορά ή τηλεφωνήτρια, νοιώθοντας ένα φόβο στην καρδιά της, μήπως χαλάσει κι' αυτό τό

Κάθε πρωί, λοιπόν, σέ μιá ώρισιμένη ώρα, ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε την τηλεφωνική συνομιλία του κ. Τζωρς Ντάνμαρ με την μίς Λένι Γκρέισακ. Στην αρχή, ό Τζωρς και ή

... "Όστόσο, ό Τζωρς και ή Λένι έξακολουθούσαν νά έλιπζουν...

"Άλλό! Άλλό! Σάς παρακαλώ, δεσποινίς, δώστε μου τόν αριθμό τριάντα-τέσσερα-ογδόντα-δύο..."

Πρόθυμα ή τηλεφωνήτρια έδινε τόν αριθμό πού της ζητούσε, αλλά... παραμελούσε την άλλη εργασία της, για νά παρακολουθήση μ' ένδιαφέρον τή συνδιάλεξι των δύο νέων.

"Καλημέρα, αγάπη μου, πότε θα σε ίδω ;

"Όχι, σήμερα, Τζωρς, δεν τό κρίνω φρόνιμο!

"Μά... είναι τσόσες μέρες τώρα πού δεν συναντηθήκαμε... μιá εβδομάδα σγεδόν!

"Τό έρω... Θα ήθελα κι' εγώ πολύ νά περάσουμε τή βραδεία μαζί.

"Άγαπημένη μου, μ' αγαπάς ;

"Σσσο! θα σ' άκούση ή τηλεφωνήτρια!

"Δεν πιστεύω, έχει τόσο δουλειά, ώστε δεν της μένει καιρός για χάσιμο!

"Μά, μπορεί ν' άκούη;

"Ε! και σαν μ' άκούει; Μήπως ξέρει ποιού είμαστε ;

Σ' αυτό ό Τζωρς είχε δίκιο. "Η τηλεφωνήτρια δεν τους γνώριζε... "Άλλά, πού νά φαντασθή ό Τζωρς πώς ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε με πάθος τό ρομάντο τους, σαν νά έπρόκειτο για τό δικό της... τό άποτυχισμένο ρομάντο της!

"Θέλεις ν' άνταμαθώμω άδριο, Τζωρς ;

"Καλά!—άποκρίθηκε γρήγορα ό νέος, σαν νά φοβήθηκε μήπως ή Λένι αλλάξει γνώμη.—Στις όχτώ, λοιπόν! Στό ίδιο μέρος.

"Ποιό απ' όλα ; "Έχουμε συναντηθή σ' τόσα μέρη ως τώρα! Τότε ό Τζωρς ήρισε νά συναντηθούσ ό ένα μικρό, ήσυχο έστιατόριο στό Σόχο, όπου «δεν ύπήρχε έννοχλητική μουσική και

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Η ιδιτροπίες του στρατάρχου ντε Καστελλάν. Πώς του την κόνις του Μπαλζάκ. Γιατί έμεινε τελευταίος στο σπίτι του κλών επί των κερειών της 'Αδελίνας Πάτι !...

έφτιασαν, αλλά και πώς την έπαθαν οι άνδρες του. 'Η κορμι- Ούγκώ. 'Η τελευταία του γκάφα. Μία βροχή πριγκιπικών φιλίων επί των κερειών της 'Αδελίνας Πάτι !...

στρατάρχης ντε Καστελλάν είχε τη συνήθεια να ρωτά τερεστύπος όλους τους αξιωματικούς του : —Πώς εινε ο πατέρας σας ; Τι εινε η μητέρα σας ; Τι δουλειά κάνει η αδελφή σας ;

πριγκηπος και το φίλος. 'Η βασίλισσα, όταν το είδε αυτό, είπε στην αϊούδ : —Σειρόρα, εινε αδόναντον να έχη το παιδί μου μεγάλη Ελλάδα φιλοφροσύνης, ώστε να επιτρέψη σε μιὰ 'Ισπανίδα να του φίληση το χέρι, χωρίς να της το άνταποδώση. 'Επιτρέψατέ του, λοιπόν, να σας όσηθ ένα φίλημα...

Μα ό ντε Καστελλάν τόν διεκοψε ξξω φρενών : —Ξέρω, ξέρω, ό πατέρας σας εινε μπαλωματής, ή μητέρα σας ξενοπλένει, ή αδελφή σας εινε χορίτσι του δρόμου...

—Πόσων ετών είνε ; φώτισε κάποτε ό στρατάρχης Μπασουαίερ τόν λογαδό Στριχ. —'Η τριάντα όχτώ ή σαράντα όχτώ !... τού άποκρίθηκε ό Στριχ.

—'Ο δεύτερος άπάντηση τó ίδιο, ό τρίτος κ' ό τέταρτος τó ίδιο. Φρονάτους στον πέμπτο, ό στρατάρχης έκανε την ίδια ερώτηση :

—'Τι λογαριασμός είν' αυτός, λοχαγέ ; τόν ξαναρώτησε κατάπληκτος ό στρατάρχης.

—'Ο πατέρας μου εινε μπαλωματής... άρχισε να λήη κ' αυτός. —'Ερω, ξέρω, ό πατέρας σας εινε μπαλωματής, ή μητέρα σας ξενοπλένει, ή αδελφή σας εινε χορίτσι του δρόμου... και σεις όλοι τιωφείσθε με δεκαενθήμερη φυλάκισα !...

—Μή μου μιλάτε για την ηλικία μου... Είμαι... έχατό χρόνον ! φώναξε κάποτε θυωμένη ή πριγκήπισσα Κουρακέν στο γιατρό της. —'Νά σας πώ, πριγκήπισσα, της άπάντησε τότε ό πνευματώδης γιατρός της, από την βαθειά σας περι της ηλικίας σας πιστεύω μόνο την...ισή !

'Ο Μπαλζάκ άπέφυγε να πηγαίνει σε κοσμικές συγκεντρώσεις. Πότε - πότε πήγαμε σε φιλολογικες έσπεριδες, πού έδινε ό Βίκτωρ Ούγκώ, μα έφευγε πάλι σε λίγη ώρα. Μία βραδιά όμως έμεινε εκεί τελευταίος. 'Ο Ούγκώ, όταν οι άλλοι προσκαλεσμένοι έφγαν, τόν πλησίασε και τού είπε : —Κύριε Μπαλζάκ, σας ενχαριστώ πάρα πολύ που θυσαύσατε για μās τόσες πολύτιμες ώρες σας...

—'Οπως ήταν φυσικό, καθόταν αϊτό, ό ασύλληπτος γιατρός διόχτησε άμέσως από τó άεραλό της φιλόσοφης πριγκήπισσας. * * *

'Όταν ήταν στις δόξες της ή μεγάλη αϊούδς 'Αδελίνα Πάτι, την καλέσανε ένα βράδυ να τραγουδήσει στο άνάκτορα της Μαδρίτης. 'Ο τότε νεαρός διάδοχος τής 'Ισπανικου θρόνον έμεινε τόσο μαγευμένος από τó τραγούδι της, ώστε όταν τού δόθηκε ή ευχαρία, της έξέφρασε τόν θαυμασμό και την ευχαριστήσή του με θερμότατα λόγια. Κατασπυγγιμένη τότε ή ξακουσμένη όχι μόνο για την τέχνη της, αλλά και για την ωμορφιά της αϊούδς, έπιασε τó χέρι τού νεαρού

Επί Λουδοβίκου ΙΕ' ήταν της μόδας να οδηγούν όλες ή άριστοκράτισσες άνδρες τους τα μικρά τους άμάξια. 'Ετσι, δέν περνούσε μέρα, χωρίς να γίνον ένα δυό δυστυχήματα. Κατόταν αϊτό, ό βασιλεύς έκάλεσε τόν διευθυντή της αστυνομίας ντ' 'Αρζανόν και τόν διάταξε να λάβη οριστά μέτρα πός περιορισμόν τού κακού. Τήν άλλη μέρα λοιπόν έξεδόθη μιά διαταγή, διά της όποιας άπαγορευόταν στις κυρίες που ήσαν μικρότερες τών τριάντα ετών να οδηγούν άμάξια. Μόλις κοινοποιήθηκε ή διαταγή αϊτή, έπαυαν άμέσως όλες ή κυρίες να ήμολογόν. Γιατί καιμιά δέν θέλησε να διολορηθή δημοσίως ότι ήταν μεγαλύτερη τών τριάντα ετών !...

είδύλλιο και ύποφέρει άλλη τόν άδόσταχτο δικό της πόνο... Τó ίδιο βράδυ, προτού μη τόν υπόγειο σιδηρόδρομο για να πάη στο σπίτι της, ή τηλεφωνήτρια άγόρασε, όπως κάθε βράδυ, την εφημερίδα. Στο βαγόνι άρχισε να διαβάζει. Ξαφνικά ή νέα χλώμιασε και με κόπο κατώρασε να διαβάσει τα έξης :

'Ο Κάρολος Σποϊρόν, ό όποιος υπήρξεν ό εύγλωττότερος ιεροκήρυξ τής 'Αγγλικανής εκκλησίας, παρεσώθη μιά μέρα και είπε, καθώς έκήρυττε τόν λόγον τού Θεού : —Τή νύχτα αϊτή θα κατισώ ένα τσιγάρο για να ύψησω τόν Θεό ! Τó άκουσθήν τού ταράχτηκε άτ' τα λόγια αϊτά, πού τί θεώρησε άσεβήστατα, και την άλλη μέρα ό δεινός ιεροκήρυξ άναγκάσθηκε να δικαιολογηθή άτ' τίς στήλες τών εφημερίδων :

ΠΝΙΓΜΟΣ ΕΠΙΒΑΤΙΩΣ 'Ενώ τó άμπόλιο «Ζυμάνος» άποκαρπονών από τó λιμάνι, μιά έπίστασις ή κ. Γκόρβ Ντενέμπο, πήγαινε από την γέφυρα στη θάλασσα. 'Αμέσως ό πλοίαρχος διάταξε να κατεβάσουν μιá βάρκα, αλλά όταν άνευρέθη ή έπίστασις ήταν κώλας νεκρή... 'Αγνωστοι παραμένουν άκόμα οι λόγοι τού άπεγνωμένου διασώματος της... Παγωμένη από φρίκη, ή τηλεφωνήτρια άφησε την εφημερίδα να πέση από τά χέρια της. Δέν άντιλαμβάνονταν τί γινόταν γύρω της, ως ότου ένας υπάλληλος τού σιδηροδρόμου φώναξε : «Τέρμα!»

«Χθές έπέσιθη άραδαίντως, έγραψε μεταξύ τών άλλων ό Κάρολος Σποϊρόν, για την ενεργητική έπίδρασι, πού έχει τó τσιγάρο στον άνθρωπο. Κι' όταν βεβαιώθηκε ότι ένα μόνον τσιγάρο έχει την δύναμη να καταπαύνη τούς πόνους τού σώματος, να ξεκουράζη και να φρεσκάχη τó μυαλό και να μās φέρνη ήπνο γλυκάτατο, αισθανθήκα μέσα στην ψυχή μου μιá άπειρη είνουμοσίαν στον Θεό κι' εύλόγησα τó όνομα Του !...

Με άργό θήμα, ή τηλεφωνήτρια διευθυνόταν στο σπίτι της. Μπροστά στην πόρτα της, μέσα στο μισοσκονισμένο διέκρινε μιá γνωστή σιλουέττα. 'Όταν πλησίασε, μιá γνωστή φωνή, ή αναπνέμενη φωνή τού Τζώρτζ-τού δικου της Τζώρτζ-έλεγε : —'Αργησε να κυρίσις άπόψε, άγαπημένη μου, και ήμουν άνήσυχος... 'Ακουσε ! Συγχόρεσε με ! 'Εσφαλα... έσένα άγαπούσα πάντοτε ! Θέλεις να τά ξαναφτιάξουμε ;... Θέλεις ;... Σαστισμένη, μπροστά στην άνέπιστα εύτυχία της, ή τηλεφωνήτρια άποσε τó νεο να την άγκαλιάσει και μονάχα φιθύριξε : —'Ω, Τζώρτζ !... 'Ω, Τζώρτζ !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ —'Σ' αϊτόν τόν κόσμο τίποτε δέν εινε όραιότερο άτ' τόν έρωτα και τίποτε άληθινότερο άτ' τόν πόνο. —'Ο...περίαιτος της γλώσσας εινε ή φιλανθρία. —'Η έλεημοσύνη εινε αδελφή της προσευχής. —'Η στοργή μετατρέπει τη θυσία σε χαρά. —'Η άρετή εινε πανωρόη πού μās άπομένει πάντα στις κακοκαιρίες. —'Η άλήθεια εινε όχηρό τού χρόνον.